

Í Svalbarð er tað ólógligt at læsa úthurðina, tí ein og hvør skal hava møguleikan fyri at sleppa inn í eini hús, um ein ísbjörn gerst ov ágangandi

barð, siga Monika og Sissal, sum hildu tað vera frálíkt at liva í so avslappaðum umhvørvi.

Ísbjarnirnar ráða

Í Longyearbýnum eru ísbjarnir ein partur av kalda veruleikanum. Her búgva 2500 fólk, og sagt verður, at 3000 ísbjarnir eru í nærumhvørvinum.

Tað er eisini ein veruleiki, sum tey lesandi í Longyearbýnum mugu taka støðu til.

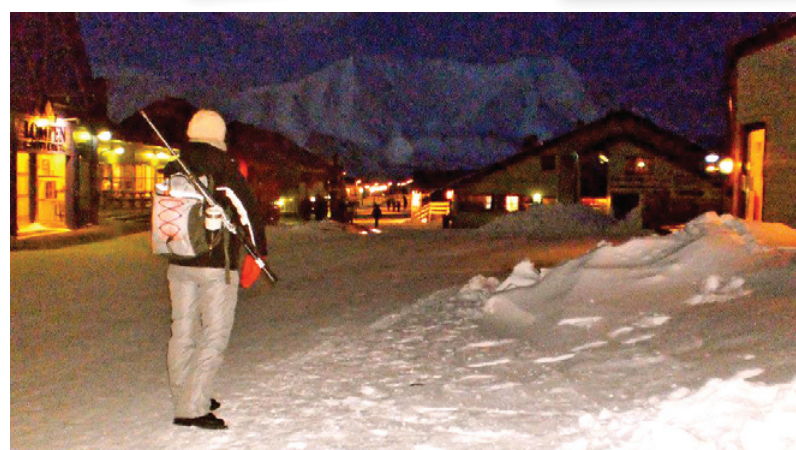
– Um vit fóru út um býarmarkið, so skuldu vit hava byrsu, neyðbluss, gps'ara, fælippinn, spaka og ljóðrevolvara við okkum, so vit kundu verja okkum, um ein ísbjörn gjørdist ov nærgangandi, greiða tær báðar frá.

Lógarverkið í Svalbarð er eisini merkt av villu náttúruni, tí í Svalbarð er tað ólógligt at læsa úthurðina, tí ein og hvør skal hava møguleikan fyri at sleppa inn í eini hús, um ein ísbjörn gerst ov ágangandi.

Í fjørsummar varð ein drongur, ið var í lestrarørindum í Longyearbýnum, dripin av eini ísbjörn, so tað er eingin ivi um, at vandin er til staðar.

Meðan Monika og Sissal vóru í Svalbarð, var tað bølamyrt alt samdøgrið, og tí var trupult at síggja langt, og ikki minst at síggja eina ísbjörn í øllum kavanum.

– Vit vóru bangnar viðhvørt, tí tað er ikki vanligt fyri okkum at noyðast at hava eina byrsu við okkum. Men tað er

eisini nakað, sum man venur seg við, greiða tær báðar frá.

Lesandi, sum leita sær til Longyearbýin, fáa drúgva venjing í, hvussu ein skal uppføra seg í náttúruni í Svalbarð. Og hetta viðførir, at tey lesandi vita, hvat tey skulu gera, um tey hitta eina ísbjörn. Men Monika og Sissal eru fegnar um, at tær ongantið hittu eina ísbjörn, og tí ongantið finga tørv á byrsuni.

Balsam fyri sálina

Mangan verður tosað um vetrartunglyndi og hvussu stóran tørv, vit menniskju hava á ljósi. Ein kundi tí hugsað sær, at tunglyndi er gerandis kostur teir bølmyrku mánaðirnar í Svalbarð. Men soleiðis er ikki. Monika og Sissal staðfesta, at tær saknaðu ikki sólina.

– Vit hugsaðu als ikki um, at tað var so myrkt. Vit vandu okkum beinan vegin við tað, og tí var tað ótrúliga lægið, tá ið tann fyrsti sólglottin umsiðir kom. Tá hildu vit, at tað var ótrúliga sterkt dagsljós, sum vit sóu, men síðani hava vit funnið útav, at tað í veruleikanum einans var ein myrk skýming, siga tær báðar brosandir.

Sissal flutti til Svalbarð, áðrenn sólin hvarv í suðri, meðan Monika upplivdi teir fyrstu mánaðirnar í Svalbarð í bøla myrki.

– Tað tók mær triggjar vikur at finna útav, hvussu fjøllini sóu út rundan um okkum. Eg sá einans býin, tí har var ljós, men náttúruna sá eg als ikki, fyrr enn sólin aftur steig upp úr havsbrúnni, greiðir Monika frá.

Men kortini var einki tunglyndi

at merkja hjá teimum báðum. Tær saknaðu einki, og tær elskaðu tíðina í Svalbarð.

Fritíðarítriv í Svalbarð eru eisini merkt av ógvusligu náttúruni, tí at standa á skíð og snowboard er ein fastur partur av gerandisdegnum.

Nú eru tær báðar komnar aftur til Keypmannahavnar, men tankarnir leita framvegis til primitiva býin norðast á knøttinum, har einans náttúran setir dagsskránnar.

– Eg byrji so smátt at ilskast inn á hendan stórbýin, sum á mangan hátt tykist grunnskygdur, sigur Monika.

Hon setir spurnartekin við, um stórbýarlívið kortini er nakað fyri hana.

– Vit vilja báðar so gjarna aftur til Svalbarð at njóta friðin og náttúruna har. Eg vil mæla øllum til at vitja Longyearbýin, tí tað er eitt fantastiskt stað, staðfestir Monika.

Um tær báðar fara aftur til Svalbarð, er enn ikki greitt, men sum tær sjálvar siga: Vit eru nú óloysiliga knýttar at Svalbarð.